

NORGES HØYESTERETT

Den 14. oktober 2004 avsa Høyesterett dom i

HR-2004-01719-A, (sak nr. 2004/572), sivil sak, anke,

Vesta Forsikring AS

(advokat Erik Blaker)

mot

Aurskog Sparebank
Blaker Sparebank

(advokat bjørn Brodwall – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Øie**: Saken gjelder forsikringsoppgjør etter ran av en pengetransport og reiser særlig spørsmål om forsikringsrettslig identifikasjon.
- (2) En pengetransport fra Auticon Transport AS, i det følgende ofte omtalt som transportselskapet, ble 2. november 2001 ranet for 3,475 millioner kroner. Pengene tilhørte Aurskog Sparebank og Blaker Sparebank med henholdsvis 1,575 millioner og 1,9 millioner kroner. Sjøføren – som var alene om transporten – hadde gått ut av bilen for å tømme parkometre. Han ble overfalt av to væpnede menn og fratatt nøklene til døren til et rom i bilen hvor pengene ble oppbevart i to ”cash bager” på gulvet. Pengene har ikke senere kommet til rette.
- (3) Transportselskapet hadde verditransportforsikring og ansvarsforsikring i Vesta Forsikring AS. Sparebankene krevde tapet sitt dekket av forsikringsselskapet, som på sin side hevdet at bankene hadde tapt sin rett til erstatning. Det viste til at transportselskapet grovt uaktsomt hadde brutt vilkårene for forsikringen, og at det var avtalt identifikasjon mellom transportselskapet og de sikrede.
- (4) I juni 2002 tok sparebankene ut stevning ved Nedre Romerike tingrett mot forsikringsselskapet. Sparebankene krevde prinsipalt dekning etter verditransportforsikringen til transportselskapet, subsidiært etter ansvarsforsikringen. Tingretten avsa 12. mars 2003 dom med slik domsslutning:

- ”1. Vesta Forsikring AS dømmes til å betale kr. 1.548.205,- – kroner en million femhundre og førtiått tusen to hundre og fem – til Aurskog Sparebank med slik rente som er fastsatt i medhold av forsinkelsesrenteloven § 3, 1. ledd, 1. pkt fra forfall 4. februar 2002 til betaling finner sted.
2. Vesta Forsikring AS dømmes til å betale kr. 1.883.656,50 – kroner en million åtte hundre og åttitretusen sekshundre og femtiseks 50/100 – til Blaker Sparebank med slik rente som er fastsatt i medhold av forsinkelsesrenteloven § 3, 1. ledd, 1. pkt fra forfall 14. januar 2002 til betaling finner sted.
3. Vesta Forsikring AS tilpliktet å betale saksomkostninger til Aurskog Sparebank og Blaker Sparebank med kr. 113.488,- – kroner et hundre og trettentusen fire hundre og åttiåtte – med slik rente som er fastsatt i medhold av forsinkelsesrenteloven § 3, 1. ledd, 1. pkt fra to uker etter dommens forkynnelse til betaling finner sted.
4. Oppfyllelsesfrist er to uker fra dommens forkynnelse.”

(5) Tingretten mente at sikkerhetsforskriftene var brutt, og at transportselskapet kunne lastes for det. Retten fant også at sparebankene måtte identifiseres med transportselskapet, jf. forsikringsavtaleloven § 4-11. Men den la til grunn at ranet ikke ville ha vært avverget selv om forskriftene hadde vært fulgt. Vilåårene for avkortning etter § 4-8 var dermed ikke oppfylt.

(6) Vesta Forsikring AS anket dommen til Eidsivating lagmannsrett. Lagmannsretten avsa 12. januar 2004 dom med slik domsslutning:

- ”1. Tingrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Vesta Forsikring AS til Blaker Sparebank og Aurskog Sparebank innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse kr 149.141,- – et hundre og førti tusen et hundre og førti 0/100 kroner – med tillegg av slik rente som er fastsatt i medhold av forsinkelsesrenteloven § 3, 1. ledd, 1. pkt.”

(7) Lagmannsretten fant som tingretten at sikkerhetsforskriftene var brutt, men kunne ikke ”ubetinget slutte seg til” tingrettens vurdering av spørsmålet om årsakssammenheng. Etter lagmannsrettens syn var forsikringsavtaleloven § 4-8, jf. § 1-3 derimot til hinder for at identifikasjon gyldig kunne avtales.

(8) Vesta Forsikring AS har anket dommen til Høyesterett. Anken gjelder lovanvendelsen.

(9) *Den ankende part, Vesta Forsikring AS, har i det vesentlige gjort gjeldende:*

(10) Vesta Forsikring AS og Auticon Transport AS hadde avtalt at verditransportforsikringen skulle gjelde på standard varevilkår, og at sikkerhetsforskrift FG 130:1 skulle følges. Ved grov uaktsomhet brøt transportselskapet sikkerhetsforskriften. Hadde forskriften blitt fulgt, ville ranet ha vært unngått. Vilåårene for fullt bortfall av forsikringen er derfor oppfylt, jf. forsikringsavtaleloven § 4-8. Uansett er vilåårene for bortfall etter § 4-9 om sikredes fremkallelse av forsikringstilfellet oppfylt.

(11) Avtalepunktene om standard varevilkår og om sikkerhetsforskrift må legges til grunn også overfor sparebankene. Bankenes anførsel om at avtalepunktet om FG 130:1 er en

endring som utløser varslingsplikt overfor bankene, kan ikke føre frem. Anførselen er ny og må avvises etter tvistemålsloven § 375 fjerde ledd. Uansett kan det ikke gjelde noen varslingsplikt i et tilfelle som dette.

- (12) Sparebankene må identifiseres med transportselskapet, jf. § 10 i de avtalte standardvilkårene. Bestemmelsen er gyldig avtalt i medhold av forsikringsavtaleloven § 4-11 tredje ledd. Avtalen er ikke i strid med avtaleloven § 36. – Avkortingsregelen i forsikringsavtaleloven § 4-8 må medføre at sparebankenes krav på erstatning faller bort i sin helhet.
- (13) Heller ikke ansvarsforsikringen eller erstatningsgrunnlag utenfor kontrakt gir bankene krav på erstatning.
- (14) Vesta Forsikring AS har lagt ned slik påstand:
 - ”1. Vesta Forsikring AS frifinnes.
 - 2. Vesta Forsikring AS tilkjennes saksomkostninger for alle rettsinstanser, med tillegg av renter etter lov om renter ved forsinket betaling § 3, 1. ledd fra oppfyllestidspunktet og frem til betaling skjer.”
- (15) *Ankempartene, Aurskog Sparebank og Blaker Sparebank*, har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (16) Forsikringsavtalen, som er en tredjemannsavtale, må tolkes etter en objektiv standard hvor den naturlige forståelse av det objektive meningsinnhold er avgjørende. Sparebankene hevder prinsipalt at forsikringssertifikatet, som verken henviste til sikkerhetsforskrifter eller identifikasjonsvilkår, må legges til grunn. I tilfelle gjaldt det ingen sikkerhetskrav. Subsidiært hevdes det at forsikringsbeviset må legges til grunn. Under denne forutsetningen gjaldt sikkerhetsforskrift FT 100, som ikke på langt nær har så strenge vilkår som FG 130:1.
- (17) Selv om man skulle anvende en subjektiv tolkingsstandard og komme til at FG 130:1 gjaldt mellom forsikringsselskapet og transportselskapet, må man i forholdet til sparebankene anse FT 100 for å gjelde fordi varsel om endring av avtalevilkår ikke ble gitt til bankene, jf. forsikringsavtaleloven § 7-4 første ledd.
- (18) Sparebankene anfører videre at FT 100 ikke er brutt, at bruddet i alle fall ikke er vesentlig, og at det uansett ikke er årsakssammenheng mellom bruddet og ranet. Vilkårene for avkortning eller bortfall av erstatningen er derfor under ingen omstendighet oppfylt.
- (19) Atter subsidiært anfører sparebankene at det ikke er grunnlag for identifikasjon. Lagmannsretten har forstått loven rett når den bygger på at standardvilkårene § 10 er i strid med forsikringsavtaleloven § 4-8, som er preseptorisk etter § 1-3.
- (20) Paragraf 4-11 gir riktignok en viss avtalerett, men både bestemmelsen selv og § 7-3, jf. § 7-5 setter rammer. Identifikasjon krever uttrykkelig hjemmel i avtale. Endringen av avtalen, som innebar at standardvilkårene § 10 skulle gjelde, er ikke meddelt bankene, slik forsikringsavtaleloven § 7-4 krever. Identifikasjon bør uansett som utgangspunkt bare omfatte personer som har en ledende stilling i den sikredes virksomhet. Skal

identifikasjon også skje med personer lenger ned i organisasjonen eller utenfor organisasjonen, må det komme meget klart frem, og det gjorde det ikke i vår sak. De krav som gjelder for identifikasjonsbestemmelsens innhold og klarhet, er dermed ikke tilfredsstilt. Bestemmelsen er uansett i strid med avtaleloven § 36.

- (21) Selv om sikkerhetsforskriften skulle være brutt og sparebankene må identifiseres med transportselskapet, er ikke vilkårene i § 4-8 om avkorting eller bortfall oppfylt. Bruddet på FT 100 er uvesentlig og ikke årsak til ranet. Og selv om bruddet skulle bli ansett som vesentlig, bør verken avkorting eller bortfall skje. Forsikringsselskapet må bære en vesentlig del av skylden for den situasjonen som har oppstått. Det tok lang tid før forsikringsbevis ble utstedt, og selskapet unnlot å ta konsekvenser av at transportselskapet ikke hadde lagt om sine sikkerhetsrutiner. Sparebankene er derimot ikke noe å klandre.
- (22) Dersom kravet på verditransportforsikring skulle være avskåret, må transportselskapets ansvarsforsikring gi rett til erstatning. Denne forsikringen må anses for å ha samme omfang som verditransportforsikringen. Og i forhold til ansvarsforsikringen er identifikasjon ikke aktuelt.
- (23) Det er også grunnlag for erstatningsansvar utenfor kontrakt. Forsikringsselskapet har utvist grov uaktsomhet ved manglende utferdigelse av dokumenter, manglende oppsigelse av avtaleforhold og manglende underretning til markedet om at sikkerheten ved pengetransporten ikke var god nok.
- (24) Aurskog Sparebank og Blaker Sparebank har lagt ned slik påstand:

- "1. Eidsivating lagmannsretts dom i sak nr 03-001363ASI-ELAG stadfestes.**
- 2. Vesta Forsikring dømmes til å betale sakens omkostninger for Høyesterett med tillegg av renter som fastsatt i medhold av forsinkelsesrenteloven § 3, 1. ledd, 1. pkt."**

- (25) *Mitt syn på saken:*
- (26) Jeg har kommet til et annet resultat enn de tidligere instanser og mener at anken må føre frem.
- (27) Det første spørsmålet saken reiser er om det var fastsatt noen sikkerhetsforskrift, og eventuelt om det var FT 100 eller FG 130:1 som gjaldt.
- (28) Jeg ser først på reglene om inngåelse av forsikringsavtaler. Så snart en avtale er inngått og det er bestemt hvilke vilkår som skal gjelde, skal selskapet gi forsikringstakeren et forsikringsbevis som fastslår at avtale er inngått, og som henviser til vilkårene, jf. forsikringsavtaleloven § 2-2 første ledd første punktum. Andre ledd nevner enkelte forhold som selskapet skal fremheve i forsikringsbeviset, blant annet "hvilke sikkerhetsforskrifter det har fastsatt" (bokstav c). Har ikke selskapet gitt slik informasjon, kan det bare påberope seg bestemmelsen dersom forsikringstakeren eller den sikrede likevel var kjent med vilkåret (tredje ledd).
- (29) I NOU 1987: 24 Lov om avtaler om skadeforsikring (Skadeforsikringsloven) heter det på side 52:

”Særlig når det gjelder næringslivets forsikringer, er det imidlertid ikke ualminnelig at det fastsettes spesielle vilkår først etter at forsikringsselskapets representant har hatt anledning til å se nærmere på bedriften. I slike tilfelle vil det være uhensiktsmessig å oversende vilkårene før denne vurderingen er foretatt. Det er derfor foreslått at selskapet ikke skal ha plikt til å oversende forsikringstilsagn og vilkår før det er endelig bestemt hvilke vilkår som skal gjelde for forsikringen. I overgangstiden vil det derfor kunne være en viss usikkerhet mht dekningsomfanget. Denne må løses gjennom en fortolkning av de foreliggende dokumenter og muntlige tilsagn.”

- (30) Det samme går frem av Ot.prp. nr. 49 (1988–89) side 41. Det var denne situasjonen som forelå i vår sak, og i det følgende vil jeg se nærmere på kommunikasjonen mellom partene i overgangsfasen.
- (31) Auticon Transport AS var datterselskap av Auticon Alarm AS. Sikkerhetsforskrift FT 100 gjaldt for morselskapet, jf. forsikringsbevis utstedt 29. februar 2000. Da avtalen med datterselskapet ble inngått i august 2000, hadde forsikringsselskapet tatt i bruk nye og strengere forskrifter – FG 130:1 – som blant annet stilte krav om to mann på bilen ved transport av verdier mellom 3 og 20 millioner kroner. Av udatert e-post fra Torbjørn Stangnes i Vesta Forsikring AS går det frem at verditransportforsikring for Auticon Transport AS skulle dekkes som i avtalen med Auticon Alarm AS, men ”premien og sikkerhetsforskrifter blir høyere/strengere”.
- (32) I e-post 2. januar 2001 fra Torbjørn Stangnes til transportselskapets forsikringsmegler, Harald Robertsen, heter det:
- ”Bekrefter at de gamle sikkerhetsforskriftene gjelder til 01.02.01. De nye gjelder fra denne dato, dersom vi ikke har blitt enig om noe annet på forestående møte.”**
- (33) Den 11. september 2001 ble det holdt et møte om transportselskapets forsikringer mellom Harald Robertsen, Torbjørn Stangnes og transportselskapets styreformann, Terje Nilsen. I et notat fra møtet, ført i pennen av Terje Nilsen, heter det blant annet:
- ”2. Sikkerhetskrav
Vesta/FG’s sikkerhetskrav ble gjennomgått.**
- Tiltak:
AT må snarest gjennomgå disse og komme med tilbakemelding. AT må snarest sette to mann på bilene som transporterer mellom 3 og 20 mill av bil type B.”**
- (34) Både henvisningen til FG og til kravet om to mann på bilen tilsier at FG 130:1 nå gjaldt.
- (35) Det er uten betydning at forsikringssertifikatet ikke omtalte kravet til sikkerhetsforskrift. Sertifikatet er en bekreftelse på forsikringsdekning og regulerer vanligvis ikke det nærmere innholdet i forsikringsavtalen. Det er ikke et forsikringsbevis, og faller dermed ikke inn under kravene i forsikringsavtaleloven § 2-2.
- (36) Vesta Forsikring AS utstedte forsikringsbevis 20. november 2001, altså etter ranet. Her het det at sikkerhetsforskrift FT 100 skulle gjelde. Heller ikke dette finner jeg å kunne bygge på. Henvisningen til FT 100 var etter mitt syn en ren skrivefeil. Beviset var uansett utstedt etter at forsikringstilfellet hadde inntruffet.
- (37) Sparebankene har anført at forsikringsavtalen må tolkes etter en objektiv standard og har vist til en uttalelse i Kristian Huser: Avtaletolking (1983) side 398 som støtte for sitt syn.

Det er uklart hvor langt uttalelsen rekker. Uansett finner jeg at en sontring mellom objektiv og subjektiv tolking har lite for seg i vår sak. Da ranet skjedde, var forsikringsbevis med fullstendige vilkår ikke utstedt. Forsikringsavtaleloven § 2-2 aksepterer at det går tid mellom avtalen om forsikring og utstedelse av forsikringsbevis. Og av sitatet fra forarbeidene går det frem at man i mellomtiden skal fastlegge det nærmere innholdet av avtalen på bakgrunn av den muntlige og skriftlige kontakt som har vært mellom partene. Uten holdepunkter i loven eller i forarbeidene finner jeg det lite naturlig å følge egne tolkningsprinsipper i forholdet mellom forsikringsselskapet og de sikrede etter avtalen. Slike holdepunkter har jeg ikke funnet.

- (38) Heller ikke anførselen om at avtalepunktet om FG 130:1 må betraktes som en endring som skulle ha vært meddelt sparebankene etter forsikringsavtaleloven § 7-4, kan føre frem. Dette er et nytt grunnlag som må settes ut av betraktning etter tvistemålsloven § 375 fjerde ledd. Uansett antar jeg at varslingsplikten i § 7-4 ikke tar sikte på endringer som partene avtaler i mellomfasen før forsikringsbevis er utstedt.
- (39) Jeg finner etter dette, som lagmannsretten, at FG 130:1 var avtalt, og at avtalen på dette punktet også må legges til grunn overfor sparebankene.
- (40) Det er enighet mellom partene om at FG 130:1 – hvis den først gjaldt – var brutt, at transportselskapet hadde opptrådt grovt uaktsomt, og at det var årsakssammenheng mellom bruddet og ranet. En eventuell erstatning til transportselskapet kunne dermed ha vært avkortet etter forsikringsavtaleloven § 4-8. Spørsmålet er om det samme gjelder overfor sparebankene. Det beror på om identifikasjon av sparebankene med transportselskapet gyldig er avtalt.
- (41) Det første spørsmålet er om slik identifikasjon var avtalt mellom forsikringsselskapet og transportselskapet. Standardvilkårene "Vilkår for transportforsikring av varer av 1995" har i § 10 en bestemmelse om identifikasjon. I vår sak er det vist til standardvilkårene i ulike bekreftelser. Jeg viser særlig til bekreftelse 13. mars 2001 fra Vesta Forsikring AS ved Torbjørn Stangnes til Auticon Alarm AS på hvilke forsikringer datterselskapet hadde. Etter at forsikringene er listet opp, herunder verditransportforsikring, heter det: "Alle forsikringene er dekket etter standard vilkår." Jeg legger etter dette til grunn at standardvilkårene § 10 var avtalt.
- (42) Standardvilkårene § 10 lyder slik:

"§ 10. Identifikasjon

Selskapet kan overfor sikrede påberope seg at retten til erstatning for varene er gått helt eller delvis tapt som følge av handling eller unnlatelse fra:

- a) **Ledende personell hos en av de sikrede med ansvar for transporten av varene.**
- b) **Forsikringstakeren eller tidligere eier av varene. Det er intet vilkår at vedkommende var eier da forsømmelsen fant sted, såfremt varene berodde hos ham eller hos noen som hadde dem på hans vegne.**

Ved brudd på sikkerhetsforskriftene i §§ 22, 23 eller 24, eller på en sikkerhetsforskrift som er gitt av selskapet i medhold av § 21 og inntatt i forsikringsbeviset, kan selskapet også påberope seg handling eller unnlatelse fra andre personer som er engasjert for å forestå organiseringen av transporten."

- (43) Bestemmelsen åpner for identifikasjon mellom sparebankene og transportselskapet. Spørsmålet er om standardvilkåret er lovlig.

- (44) Forsikringsavtaleloven § 4-11 tredje ledd lyder:

”Ved forsikring i tilknytning til næringsvirksomhet kan det, med den begrensning som følger av § 7-3 første ledd, avtales at sikrede helt eller delvis skal kunne tape sin rett til erstatning som følge av handlinger eller unnlatelser fra nærmere angitte personer eller persongrupper.”

- (45) Begrensningene etter § 7-3 er ikke aktuelle. De gjelder bare overfor medforsikrede etter § 7-1, jf. § 7-2, og sparebankene faller ikke inn under noen av de kategorier som nevnes der. Etter § 7-5 gjelder § 7-1 også ved andre former for medforsikring, men bare hvis annet ikke er avtalt, og det er det i saken her.
- (46) Sparebankene har anført at identifikasjon kun kan skje når en handling eller unnlatelse er begått av personer innenfor den sikredes egen organisasjon. Overskriften til § 4-11 – ”handling og unnlatelser fra sikredes slektninger, hjelpere og liknende personer” – kunne tyde på en slik snever forståelse. De to første leddene retter seg da også mot en begrenset krets av personer. Dette kan likevel ikke være avgjørende. Tredje ledd er vidt formulert. Den eneste begrensningen etter ordlyden er at de aktuelle personer eller persongrupper må være nærmere angitt.
- (47) Det følger også av forarbeidene at adgangen til å avtale identifikasjon er vid, jf. særlig Ot.prp. nr. 49 (1988–89) side 70, hvor det heter:
- ”I motsetning til hva som etter første jf annet ledd er fastsatt for forsikring utenfor næringsvirksomhet, gjelder det etter tredje ledd som utgangspunkt ingen materielle begrensninger i adgangen til å fastsette identifikasjonsklausuler.”**
- (48) Jeg viser dessuten til NOU 1987: 24 side 103, hvor det er uttalt at selskapene som utgangspunkt fritt kan ”fastlegge omfanget av identifikasjonsadgangen når de fastsetter bruksbegrensninger eller sikkerhetsforskrifter”.
- (49) Også i juridisk litteratur er det lagt til grunn at adgangen til å avtale identifikasjon i næringsforsikring er vid, jf. særlig Hans Jacob Bull: AIDA 2002: Identifikasjon i forsikringsretten, Nordisk Forsikringstidsskrift nr. 3/2002 side 257 flg. på side 278.
- (50) Min konklusjon er etter dette at det ikke er grunnlag for å forstå § 4-11 tredje ledd slik at den bare gjelder for identifikasjon med personer eller persongrupper som har nær tilknytning til den sikrede. Avtalen om identifikasjon av sparebankene, som sikrede, med transportselskapet var lovlig.
- (51) Det setter ikke saken i noen annen stilling at § 4-8 om avkorting er preseptorisk, jf. § 1-3. Adgangen til å avtale identifikasjon reguleres av § 4-11, ikke av § 4-8.
- (52) Etter mitt syn er det verken urimelig eller i strid med god forretningsskikk å gjøre identifikasjonsklausulen gjeldende. Avtalen kan dermed ikke settes til side etter avtaleloven § 36. Jeg legger særlig vekt på at standardvilkårene er utarbeidet av et utvalg i nært samarbeid med representanter for de berørte parter i bransjen, og at identifikasjon i vår sak heller ikke er så konkret urimelig at avtalen bør settes til side.

- (53) Jeg finner etter dette at sparebankene må identifiseres med transportselskapet i spørsmålet om avkorting eller bortfall av erstatningen etter forsikringsavtaleloven § 4-8. Etter mitt syn bør hele erstatningen falle bort. Ledelsen i transportselskapet har med åpne øyne opptrådt grovt uaktsomt. En rekke sikkerhetskrav er tilsidesatt som følge av systemfeil fra transportselskapets side som ledelsen var kjent med. Dessuten finner jeg det uforsvarlig at kjøreplanen forutsatte at en sjåfør som var alene med over 3 millioner kroner i bilen, skulle stanse for å tømme parkometre. Fullt bortfall ville derfor ha vært riktig dersom transportselskapet selv hadde krevd forsikring. Jeg kan ikke se at det forhold at det her er tale om identifikasjon, setter saken i en annen stilling. Min konklusjon er etter dette at sparebankene ikke har krav på erstatning på grunnlag av transportselskapets verditransportforsikring.
- (54) Heller ikke anførselen om erstatning på grunnlag av transportselskapets ansvarsforsikring kan føre frem. Partene hadde avtalt at standardvilkår GA 115 skulle gjelde for forsikringen. I punkt 5.2 i vilkårene heter det at selskapet med mindre annet er avtalt, ikke svarer for erstatningsansvar
- ”for skade på ting (herunder fast eiendom) som tilhører en annen, men hvor sikrede eller noen på sikredes vegne har mottatt tingen for:**
- salg, utleie, fremvisning, demonstrasjon eller
- bruk, leie, leasing, lån, flytting eller oppbevaring”.
- (55) Etter mitt syn er alternativet ”flytting” oppfylt. Det er ikke dokumentert at det foreligger noen avtale som gjør unntak fra standardvilkåret på dette punktet. Allerede av denne grunn kan anførselen ikke føre frem.
- (56) Jeg finner heller ikke grunnlag for å konstatere ansvar utenfor kontrakt. Forsikringsselskapet har riktignok ikke opptrådt så ryddig som det burde, og det tok ikke konsekvenser av at transportselskapet verken ga den informasjonen det skulle eller overholdt sikkerhetsforskriften. Men jeg kan ikke se at dette kan begrunne erstatningsansvar overfor sparebankene. Jeg forstår sparebankenes anførsel slik at de mener at forsikringsselskapet burde ha varslet dem om de problemene som hadde oppstått. Forsikringsselskapet hadde imidlertid ingen oversikt over hvem som var sikret etter verditransportforsikringen til enhver tid. Etter mitt skjønn hadde sparebankene dessuten oppfordring til på egen hånd å sikre seg at pengetransporten ble gjennomført på en forsvarlig måte.
- (57) Anken har ført frem. Forsikringsselskapet må ved sin uryddige saksbehandling ta sin del av ansvaret for at forsikringsoppgjøret har endt for retten. Saksomkostninger tilkjennes derfor ikke for noen instans, jf. tvistemålsloven § 180, andre ledd, jf. § 172 andre ledd.
- (58) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Vesta Forsikring AS frifinnes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.

- (59) Dommar **Utgård:** Eg er i det hovudsaklege og i resultatet einig med førstvoterande.
- (60) Dommer **Coward:** Likeså.
- (61) Dommer **Rieber-Mohn:** Likeså.
- (62) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (63) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Vesta Forsikring AS frifinnes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.